

НА ПОРОЗІ

Я - підліток. Два роки тому мені прийшлося зіткнутися з такою страшною на той час хворобою як коронавірус. У 2020 усі були налякані тим, що відбувалося, захворювання швидко поглинало життя мільйонів людей по всьому світу. З плином часу ситуація стала полегшуватися, і вже у вересні того ж року ми пішли до школи знову. Ми змогли адаптуватися під ситуацію і пережити це. Насправді дуже хочеться повернутися в ті часи, коли коронавірус був найголовнішою проблемою. Те, що зараз відбувається, лякає всіх. Два перші дні були для мене справжнім жахом. Кожний раз, коли я повертаюся до цього у своїх спогадах, на очах з'являються сльози. Я не можу передати словами, наскільки вдячна своїм батькам за те, що вони відвезли мене подалі від звуків вибухів та пострілів.

На превеликий жаль, бабуся та дідусь залишилися вдома. Вони не захотіли покидати рідну домівку. З ними залишився й мій кіт. Я дуже за ними сумую і хочу скоріше зустрітися, але ніхто не знає, коли закінчиться війна. Хочеться думати, що це просто подорож, у яку ми зібралися дуже несподівано...

... Першого дня я встала зі свого ліжка, як звичайно, після будильника і зовсім не виспалася, бо знову довго сиділа в телефоні. Коли вийшла на кухню, побачила маму, яка стояла біля вікна і щось видивлялася. Не пам'ятаю нашої розмови на сто відсотків, але ,коли вона сказала, що до школи я сьогодні не йду і я спитала чому, мамина відповідь мене шокувала. Вона тоді сказала, що щось почало відбуватись. Батьки прокинулись від звуків вибухів. Увечері 23 лютого я з мамою говорила про те, що війна може таки початися, і навіть не розуміла, наскільки ми мали рацію. Тоді я навіть і не замислювалася про те, як будуть розвиватися події. Ми спали одягнені, бо невідомо було, коли буде потрібно побігти до підвалу.

На другий день мої батьки ходили в магазин. Коли їх не було вдома, я почула звуки пострілів. Вони були як автоматна черга, але більш гучна й

важка. Я зателефонувала матусі, бо була дуже налякана. Того ж дня ми позаклеювали вікна.

Уже на третій день татові подзвонила їх подруга та колега, яка запропонувала їхати просто зараз, бо іншого шансу може не бути. Мама спочатку вагалася, бо не хотіла залишати дім. Тато хотів відвезти нас у безпечне місце.

Їхали ми два дні. Дорога була важкою: постійно стояли у заторах, готелі були повні. Коли перший раз зупинилися на ночівлю, до болю в серці відчували, що ми - біженці, які покинули свою домівку, які не знають, коли повернуться. Ті кілька днів поїздки зараз, у спогадах, здаються не такими і довгими. Зібралися ми буквально за 15 хвилин, і тільки тепер я розумію, що, окрім багатьох речей, про які я забула, там я залишила і крихітку своєї душі.

Перебуваючи у відносній безпеці, все одно хвилюєшся про рідних, що залишилися. Здається, що душею ти все ще вдома, а тілом вже десь в іншому місці. Стає дуже моторошно, коли чуєш повітряну тривогу, а ще моторошніше стає від новин, які читаєш. Не читати їх просто неможливо: хочеться знати, що відбувається.

Дорослішати в таких умовах неймовірно важко: крім звичайних проблем, з'явилися і хвилювання про рідних, що вдома, і про свою країну, чи вистоїть вона, хоча я впевнена в цьому, і про багато інших речей.

До 24 лютого ми були звичайними дітьми та дорослими, які мріяли про майбутнє: подорожі, навчання, пікніки, думали про повсякденні речі та виконували свої життєві обов'язки. Та 24 лютого наш світ перевернувся догори дригом і став зовсім іншим. Тепер ми вимушені здригатися від кожного гупання, їхати подалі від свого дому та залишати своє життя позаду.

На мою думку, навіть зараз потрібно розвиватися. Ця війна не значить кінець світу. Так, ми втратили якісь цінності, але це не фінал, на їхнє місце прийдуть інші, але їм потрібно допомогти. Зараз саме той час, коли не треба опускати руки.

Як писав Віктор Франкл, людина, яка змогла вижити у фашистському концтаборі: «Найбільші шанси вижити навіть в

екстремальній ситуації мали ті, хто був спрямований у майбутнє, на справу, яка на них чекала, на сенс, який вони хотіли реалізувати», «...людину можна лишити всього, окрім одного: останньої людської свободи – обирати своє ставлення до будь-яких обставин, обирати свій шлях».

Тож треба продовжити мріяти, будувати плани, намагатися жити далі та вірити в те, що ми все здолаємо, бо життя у нас одне, і жити потрібно просто зараз, ніхто не проживе життя за нас.